

Albert Font-Tarrés
albert@somgarrigues.cat

Jaume Pedrós Solé

Mossèn catòlic, president del capítol catedralici i assessor del bisbe de Lleida

Albert Font-Tarrés - Després de 35 anys, el 2012, el bisbe us va cessar d'Aspa i el Cogul i us va nomenar rector de la catedral i Sant Pere de Lleida. Què destacarieu d'Aspa i el Cogul?

Jaume Pedrós - Des del punt de vista associatiu hi ha entitats que tenen molta vigència i força, sobretot, de joves i dones. El que es nota molt a Aspa és la unió dels joves, que han aconseguit superar les divisions entre diferents cases. Ara van tots units, un fet que els ha donat la força. Al Cogul potser no ho vaig notar tant, que hi fos. Tot i que si em preguntes amb quin em quedaria, et diria que amb els dos, un és millor per unes coses i l'altre, per unes altres.

A.F.T.- El 4 de juny va fer 48 anys de la vostra ordenació presbiterial. Com és que va entrar al sacerdoci?

J.P.- És molt curiosa la història. Vaig entrar al seminari amb 10 anys, com aquell qui diu sense saber què era.

“
He notat que a Aspa els joves han aconseguit superar les divisions que hi havia entre diferents cases, ara van tots units

Un germà del meu pare era religiós, caputxí, i estava a Amèrica. Recordo que aquell any va venir a casa i un dia va acudir el rector del poble [Artesa de Segre] per reunir-se amb ell i els meus pares. Jo estava jugant al carrer i em van venir a dir que havien decidit que entraria al seminari de Lleida. Al principi em va costar molt perquè m'enyorava. És al llarg dels 12 anys que dura que vas decidint si et convenç o no, això de fer-te capellà. Però no és un fet imposat. De fet, dels 66 que vam començar vam acabar sis.

A.F.T.- I ara sou el rector del seminari diocesà. Hi ha hagut un declivi d'aspirants a fer carrera sacerdotal.

J.P.- A més, abans tots eren gent del país, ara ens vénen d'altres punts del món. Aquest curs només hi haurà un seminarista diocesà, que ve del Salvador.

A.F.T.- A què atribuïu el descens de vocacions?

J.P.- Penso que es deu a la baixada de creients i practicants de la nostra societat. Abans es vivia més la fe, tot i que potser no sempre potser

Artesa de Segre, 1943. Durant 35 anys va ser el rector d'Aspa i el Cogul. Ara és un dels assessors del bisbe Joan Piris com a membre del Col·legi de Consultors, del Consell Presbiterial i del Consell Pastoral Diocesà. També és el director de formació permanent del clergat i el rector de la catedral de Lleida, del seminari diocesà i de l'església de Sant Pere, entre altres. Llicenciat en teologia, en ciències bíbliques i en filologia semítica, també és professor de l'Institut Superior de Ciències Religioses de Lleida (IREL).

Em rep a la casa sacerdotal de Lleida, on viu amb altres mossens de la diòcesi. M'explica que la seua vocació sempre ha estat l'estudi i la docència. De fet, durant tres dècades va ser l'encarregat de fer les classes de religió de les escoles del Cogul i d'Aspa, tancada fa 3 anys per falta de nens. I durant dos cursos ho va fer a la d'Espluga Calba. També ha estat docent de religió a la Universitat de Lleida, per als alumnes de magisteri.

Ara compagina un seguit d'encàrrecs diocesans amb les tasques de conciliador de la Comunitat de Jesús Obrer i la de capellà de la residència de les Missioneres Esclaves de l'Immaculat Cor de Maria.

FOTO: Albert Font-Tarrés

“
L'Església no ha donat testimoni de pobresa, senzillesa i humilitat

fos autèntica, i era molt present. Ara els valors imperants no són els de l'Evangeli. A més, l'Església tampoc té prestigi. I, per tant, costa que un jove s'entregui a una Església que es veu negativament. En canvi, és més fàcil que es lliuri a una ONG, a un esplai, a una entitat d'ajuda... A més, ens fem capellans per a tota la vida. Si diguéssim: "És per 10 anys", potser trobaríem més persones. Crec que hi haurà un dia que la religiositat tornarà una mica, quan veiem que hem perdut moltes coses. De fet, a la diòcesi tenim cinc, sis o set capellans que se n'han fet de grans.

A.F.T.- Cap a on creu que ha d'anar

L'Església catòlica i el bisbat?

J.P.- Crec que ha d'anar cap a un contacte amb la gent, amb una sinceritat i una autenticitat, a predicar l'Evangeli tal com va fer Jesús i el papa actual. Ell denuncia molt totes les mancances de l'Església. Penso que tenim una Església massa aco-

“
Hem d'avançar perquè un dia el poble cristià sigui el que puguin elegir els seus pastors, ni que sigui que pugui ser consultat

modada, que no ha donat testimoni de pobresa, de senzillesa, d'humilitat. Tot això ha fet que hagi tingut un descredit. Seguint la via que s'està portant ara penso que tornarà a ser considerada i a ser mereixedora d'una atenció i que hi haurà una recuperació del prestigi.

A.F.T.- El bisbe Piris farà 75 anys el 28 de setembre. Està estipulat que ha d'enviar una carta de renúncia al papa. Creieu que l'elecció del nou bisbe serà més democràtica entre els creients de la diòcesi?

J.P.- Cal avançar molt encara i aquí costarà temps, perquè no tenim prou tradició i no tenim establerts els mecanismes concrets. En certa manera, però, ja es fa quan es vol nomenar un bisbe nou: s'acostuma a consultar algunes persones que coneixen el candidat. Hem d'avançar perquè un dia el poble cristià sigui el que puguin elegir els seus pastors, ni que sigui que pugui ser consultat d'alguna manera. Ja ho deien antigament alguns sants pares: "Ha de ser escollit per tots, aquell que ha de ser el pastor de tots".